

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' - Ἀριθ. Φύλλου 777

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κένιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Η ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑ

Ἐκπληρώσας ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνατεθείσαν αὐτῷ ἀποστολήν, ἤτοι τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λαοῦ ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας, καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, ἐποίησατο πνευματικὰς νοουθεσίας τῷ περιουσίῳ λαῷ, πρὸς τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς νέους Ἰσραηλίτας, εἶπε: «Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεῶν γενεαῖς. Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου, καὶ ἀναγγελεῖ σοι τοὺς Πρεσβυτέρους σου καὶ ἐροῦσί σοι» (Δευτ. 32, 7). Ἐπεθύμει ὁ Προφήτης, ὅπως ὁ Ἰσραηλιτικὸς Λαὸς ἐνθυμεῖται τὰ γεγονότα τῆς Ἐθνικῆς του Ἱστορίας, διότι ἦτο ἀνάγκη ζωτικῆ, ἦτο καθήκον ἐθνικόν, ἦτο χρέος ἱερόν, διότι ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν γεγονότων ἐβλεπε τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, νὰ σκέπη τὸν Λαὸν ἐκεῖνον, ὃν ἐξέλεξε διὰ τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Τὴν ἰδίαν ὑπόμνησιν ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς ἅπαντα τὰ Πνευματικὰ τέκνα τῆς Ἁγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Δικτάτωρ τῆς Ρώμης ἐπετέθη κατὰ τῆς Ἑλλάδος. «Μνή-

σθητε ἡμέρας» λοιπόν. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας ἡμέρας, αἵτινες ἀνέτελλον εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ 1940. Φόβος συνείχε τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ πάντες ἀντελαμβάνοντο, ὅτι ὁδηγούμεθα εἰς τὴν καταστροφήν. Οἱ πολιτικοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς μετ' ἡγμένης προσοχῆς παρηκολούθουν τὴν πῴσιν Κρατῶν, τὴν υποδούλωσιν λαῶν, τὴν βαρβαρότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἰσχύν τῶν ἐπιδρομέων. Ἄλλ' αἴφνης ἐν Κράτος μικρόν, ἀλλ' ἠνωμένον ψυχικῶς, ἐθαυματουργήσε.

«Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος». Νὰ ἐνθυμηθῶμεν. Τί; 2.000 κανόνια διέθετε εἰς τὰ Ἀλβανικὰ ὄρη ὁ ἐπιδρομεύς. Ἀεροπορικαὶ δυνάμεις ἀρκεταὶ ἐβομβάρδιζον τὰς Ἑλληνικὰς θέσεις. Καὶ οἱ μὴ ἐν ὑπεροχῇ ὄντες τί ἐπραξαν; Ἐδώρησαν εἰς σὺμπαντα τὸν κόσμον τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης. Ἐπανεβεβαίωσαν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀδούλωτος. Ἀπέδειξαν ὅτι σημασία δὲν ἔχει ἡ πολεμικὴ ὑπεροχὴ, ἀλλ' ἡ ψυχικὴ ἐνότης. Καὶ Κυρίως ἡ Πίστις. Ναί, ἡ Πίστις πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἀναβιβάζει τὸ ἠνωμέ-

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΗΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης τῆς Ἀποστολικῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης, ὁ ἄχρι τότε Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Εὐθύμιος, τελεσθέντος αὐθημερόν τοῦ Μικροῦ καὶ Μεγάλου Μηνύματος.

Ἡ ἐνθρόνησις τοῦ νέου Μητροπολίτου ἐγένετο τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, παρισταμένων δὲ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Φθιώτιδος καὶ Θουμακοῦ κ. Καλλινίκου, Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Λαρίσης κ. Ἀθανασίου, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου Θεσσαλονίκης καὶ Βορείου Ἑλλάδος καὶ τοῦ Λαοῦ τῆς Πόλεως.

Τὴν πρωΐαν τῆς 23ης Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, προεξάρχοντος τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ συνιερουργούντων τῶν ὡς ἄνω Σεβ. Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Περί δὲ τὴν 11.15 π.μ. ἀφίχθη ὁ νέος Μητροπολίτης, ὃν καὶ ὑπεδέχθησαν πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μη-

τροπόλεως Θεσσαλονίκης, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβος Παπαδέλης, ὁ τελῶν χρέη Μεγάλου Τελετάρχου Πανοσιολογιώτατος Ἀρχ. π. Βικέντιος Μαλαματένιος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βάρκας, ὁ Ἱερός Κλῆρος καὶ οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, ἔχοντες ἐπικεφαλῆς τὸν ὄχιον οἰακοστρόφον τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον.

Εἰσελθόντες ἅπαντες εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν μετὰ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Πολιούχου Ἀγίου Δημητρίου, κατέλαβον τὰς καθωρισμένας δι' ἓναν ἑκαστον θέσεις, καὶ ἤρξατο ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως, καθ' ἣν ἀνεγνώσθησαν τὸ ὑπόμνημα ἐκλογῆς καὶ Καταστάσεως, ὡς καὶ ἡ Συνοδικὴ ἐγκύκλιος, δι' ἧς οἱ πάντες ὀφείλουσιν ὑπακοὴν εἰς τὸν νέον τῆς Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπον, ἀναγνωρίζοντες Αὐτὸν Ποιμένα γνήσιον καὶ Κανονικόν.

Ἀκολουθῶς ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, προσεφώνησε ὡς ἑξῆς τὸν νέον Μητροπολίτην:

Παναγιώτατε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης,
Κύριε Εὐθύμιε,

Τῇ ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ

νον Ἔθνος τῷ 1940 ἐν Πίνδῳ, καὶ δωρεῖται τὴν ἀστραπὴν τῆς χαρᾶς.

«Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος». Τί νὰ ἐνθυμηθῶμεν πρῶτον καὶ τί ὕστερον; Νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν κραταιὰν βοήθειαν, ἣν παρέσχε ἡ Ὑπέρμαχος καὶ ἀήττητος Στρατηγὸς εἰς τὸ Γένος ἡμῶν, κατὰ τὴν χιλιετὴ ζωὴν τοῦ Βυζαντίου; Νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν Σκέπην Τῆς πρὸς τὸν ὑπόδουλον ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἑλληνισμόν κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1821; Νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν ὑπ' Αὐτῆς καθοδήγησιν τοῦ Στρατοῦ ἡμῶν, κατὰ τὰς νικηφόρους καὶ ἀπελευθερωτικὰς μάχας τῷ 1912 καὶ 1913; Νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν κατὰ τὴν ἐπέτειον, ἣν ἐορτάζομεν τὸν μῆνα αὐτόν, βοήθειαν καὶ προστασίαν πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν φασιστικῶν δυνάμεων πληττόμενον ἀδούλωτον Ἑλληνισμόν;

«Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος». Ναί. Ἐνθυμούμεθα. Αὕτη παρέσχε ἡμῖν τὴν ἐλευθερίαν, ὅτε ὡς Ἔθνος διηρχόμεθα τῆς τροχίας τῶν δακρύων. Αὕτη θεραπεύουσα τὰς πληγὰς τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ, ἐπέσχε οἶνον καὶ ἔλαιον», ἵνα καὶ αὐτὸς διεκδικήσῃ οὗτος τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν, ὅπερ ὁ Υἱὸς τῆς τῷ κόσμῳ ἐχαρίσατο. Τὴν ἐλευθερίαν. Αὕτη ἐφώτισε «τὴν νύκτα τῆς ἀ-

γρυπνίας του» τὸν Λαόν μας, καθισταμένη σύμμαχος αὐτοῦ.

Ἐνθυμούμεθα καὶ θὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι εἰς πᾶσαν ἄδικον καθ' ἡμῶν ἐπίθεσιν ἐχθρῶν, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς ἴσταται φρουρὸς πλησίον τῶν φρουρῶν τῆς Πατρίδος, πολεμιστὴς παραπλεύρως τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Οδηγῆτρια ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ φιλοχρίστου Στρατοῦ Ἐλευθερώτρια τῶν ὑπὸ βαρβάρων ἐπιδρομῶν καταληφθέντων ἐθνικῶν ἐδαφῶν.

Τὴν βοήθειαν λοιπὸν καὶ τὴν Χάριν τῆς Ἐλευθερωτρίας Θεοτόκου ἐξαπλούμεθα καὶ σήμερον καὶ ἐς αἰεὶ. Καὶ ἐνῶ διὰ τῆς κάμψεως τοῦ αὐχένος δεικνύομεν τὴν πρὸς Αὐτὴν βαθεῖαν Πίστιν καὶ ὑποταγὴν, τὰ χεῖλη ἡμῶν ὡς ἀναπέμψουν τὸν ἐπινίκιον ὕμνον: «Ὡς ἰσχύιν ἀπροσμάχητον, πανοπλίαν ὡς ἀρρηκτον, τὸ πιστὸν στρατόπεδον ἔχον Ἀχραντε, τὴν κραταιὰν σου βοήθειαν, εἰς τέλος κατήσχυσε, τῶν ἀράντων καθ' ἡμῶν, ψυχικῇ σκοτιότητι, χεῖρα φόνιον, καὶ ἐν Πίνδῳ καὶ Γράμμῳ θριαμβεῦσαν, ἀναγράφει σοὶ τὴν νίκην, Ἐλευθερώτρια Πάναγνε».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πνεύματος, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Ἡμῶν Σύνοδος, ψήφοις Κανονικαῖς καὶ ἐν πλήρει Κανονικῇ Συνεδρίᾳ ἐξελέξατό σε Ποιμένα τῆς Λογικῆς Ποίμνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου Ποιμένος καὶ Προστάτου ἐδέετο.

Ἐλθὼν ὦδε, ἵνα ἀναβιβάσω σε σήμερον ἐπὶ

ἰδίᾳ τῶν νέων, οἵτινες ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε σήμερον ἔχουσιν ἀνάγκην βοηθείας καὶ καθοδηγήσεως πρὸς δημιουργίαν μιᾶς κοινωνίας Χριστιανικῆς. Πλείον ὅμως βαρυτέρα ἡ ἀποστολή σου πρὸς θρησκευτικὸν κατάρτισμόν. Οὐχί, κοσμικὸν θρησκευτικόν, ἀλλὰ πνευματικόν καὶ Ὁρθόδοξον. Σήμερον, πλείστοι ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου. Διακρίνεται ὁ νεοενθρονισθεὶς ἐν μέσῳ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καὶ ἑτῶν Σεβ. Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν.

τῆς Καθέδρας Ἰωσήφ Α' τοῦ Στουδίτου, Βασιλείου Β' τοῦ Ὁμολογητοῦ, Εὐσταθίου τοῦ Κατάφλωρου, Γρηγορίου Γ' τοῦ Παλαμά, Νικολάου Β' τοῦ Καβάσιλα καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων Ἱεραρχῶν, τῶν κλεισάντων τὸν Ἀποστολικόν τοῦτον Θρόνον, ὑπομνήσκω σοι, ὅτι, τεραστίας εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις ἀναλαμβάνεις, καθ' ὅσον, ἀποστολή τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν ἦτο, ἡ ὑπερμάχησις τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῆς Θεοδότης ἡμῶν Πίστεως, καὶ ὁ ἐν Χριστῷ κατάρτισμός τοῦ Ποιμνίου.

Ἡ ἀποστολή σου, λοιπόν, εἶναι ἡ ἰδίᾳ μέ ἐκείνων. Κοινωνική καὶ θρησκευτική. Στήθι πλησίον τῶν πιπῶν, τῶν πασχόντων, τῶν γερόντων καὶ

Ὁρθοδοξίας, περὶ ἀγάπης καὶ ἄλλων τινῶν. Ἀλλ' ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ «ἤδη ἐσφραγισμένη καὶ πεπληρωμένη», ἡ «μὴ ἐπιδεχομένη αὐξήσιν ἢ ἐλάττωσιν ἢ ἀλλοίωσιν», ἡ Ὁρθοδοξία ἡ ἀνόθευτος, ἡ Ὁρθοδοξία ἡ στηρίξασα τοὺς Πατέρας κατὰ τοὺς διαφόρους διωγμούς, ἡ Ὁρθοδοξία, ἥτις ἡμᾶς ὡς φυλὴ διαίωνισεν, ἡ Ὁρθοδοξία αὕτη εἶναι ὁ Φάρος ὁ τηλαυγής, ἐξ οὗ θὰ λαμβάνης τὸ ἀνέσπερον φῶς, ἵνα τὸ μεταλαμπαδεύης εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ ἀναπεθεντός σοι Ποιμνίου.

Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως ὑπενθυμίσω σοι τὰς Ποιμνιτικὰς Ἐπιστολάς τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ

Πρώτου μετά τόν Ένα, τοῦ Θεορρήμονος Παύλου, ὃς καί προτρέπω σοι ὅπως νυχθημερόν ἀναγινώσκεις, καί ὅστις, διὰ τῶν Πατρικῶν ὑποδείξεων Του πρὸς τοὺς ὑπ' Αὐτοῦ χειροτονηθέντας Ἐπισκόπους Ἐφέσου Τιμόθεον καί Κρήτην Τίτον, καθορίζει τὴν σπάσιν τούτων ἐναντι τοῦ Ποιμνίου, παραγγέλλων, ὅπως καταστούν τύποι τοῖς Πιστοῖς «ἐν λόγοις, ἐν ἔργοις, ἐν πίστει, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγνείᾳ» Ὑπενθυμίζω σοι, ὡσαύτως, τὴν δύναμιν, ἣν θὰ πρέπη νὰ ἀντλήῃς ἐκ τοῦ Θεανθρώπου, πρὸς ἀντιμετώπισιν ὀρθῇ πάντων ἐκείνων, οἵτινες, τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιχειροῦσι νὰ πλήξωσιν καί τοὺς ὁποίους ἐκ Ποιμαντικοῦ καθηκόντος, ὀφείλεις νὰ ὁδηγήσῃς εἰς τὴν μάνδραν, ἐξ ἧς, ὅλως ἀπερισκέπτως, ἀψυχολογῆτως καί ἀδικαιολογῆτως ἀπεσκήρτησαν.

Θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης, ὅπως ἀπευθυνθῶ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην πρὸς ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Θεοτιμῆτου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, καί νὰ προτρέψω τοῦτο εἰς μίαν εὐλκρινὴν πνευματικὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Κανονικοῦ Ποιμενάρχου των, ἀποφεύγοντες τὰς διχοστασίας καί τὰ σκάνδαλα, τὴν συμβολὴν αὐτῶν ὁλοθύμως προσφέροντες καί πᾶν πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν ἐργαζόμενοι.

Καί ἤδη ἐπιστέφω τὸν λόγον μου, Παναγιώτατε, εὐχομαι ἐκ μυχίων τῆς καρδίας μου, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Πολιοῦχου τῆς Πόλεως, ἧς τὴν διαποίμωσιν ἀναλαμβάνεις, Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, ὡς καί τῆς Ὁσίας καί Θεοφόρου Μητρός ἡμῶν Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου τῆς Θαυματουργοῦ καί Ἱαματικῆς, εἰς τὸν Ναόν τῆς ὁποίας ἐνθρονίζεσαι, διὰ πρεσβειῶν τούτων λέγω, ὡς καί πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη διαλαμπάντων Ἀγίων, ὁ Παντεπίσκοπος Κύριος σὲ ἐνισχύει ἐν τῷ πολυμόχθῳ Ποιμαντορικῷ ἔργῳ, ποιῶν ἔργα καλὰ κάγαθὰ Αὐτῷ. Βοηθός, λοιπόν, καί σκεπαστής γένοιτό σοι ὁ Κύριος.

Ἀκολουθῶς προσεφώνησε τὸν νέον Μητροπολίτην ὁ Αἰδεσ. Πρωθιερεὺς π. Μιχαὴλ Σαβδόπουλος, μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ ὁποίου, ὁ Ἅγιος Θεσσαλονίκης εἶπε τὸν προσήκοντα ἐνθρονιστῆριον αὐτοῦ λόγον, ἔχοντα ὡς ἀκολουθῶς:

Μακαριώτατε Πρωθιεράρχα τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, Ἀγία τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων ὁμήγυρις, Τιμία παρεμβολή τοῦ σεπτοῦ Ἱερατείου, Ἱερὰ διακονία, Περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ, «Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ».

Ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καί ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ δοξάζω τὸ Ὑερόμνητον καί Ὑπερδεδοξασμένον ὄνομα τοῦ περὶ πάντων προνοοῦντος παντελείου καί Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐν τῇ ἀνεξευνήτῳ Θεῷ Αὐτοῦ Βουλῇ ἐπέβλεψεν εὐμενῶς ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα, καί θεηλάτοις ψήφοις τῆς περὶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα Ἀξίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνέδειξέ με καί ἀνή-

γαγε εἰς τὴν ὑψίστην ταύτην διακονίαν, καί ἐνεπιστεύσατό μοι τοὺς οἴακας τῆς κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην παροικούσης ἀποστολοῦδρύτου Ἐκκλησίας.

Ἰλιγγος καταλαμβάνει με πρὸ τοῦ ὕψους τοῦ φρικτοῦ τούτου ὑπουργήματος καί σῶλος πολυμόρφων καί πυρομόρφων αἰσθημάτων κλυδωνίζει τὴν ἀσθενοῦσαν μου ψυχὴν... Ἐσῶθεν γὰρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πολλά τὰ χαλεπαίνοντα καί δεινά, καί ἔξωθεν σφοδρότατος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Μασσωνισμοῦ καί τῶν ποικιλωνύμων αἵρέσεων ὁ ἀνεμος... Αἱ ἀδόκιμοι διδασκαλίας καί θεωρίαι τῆς ζωῆς... τῆς δυσπιστίας τὰ θολερὰ ρεύματα... πλείστα ψυχὰς εἰς βορβορώδη θάλαθρα ἀπωλείας παρασύρουσι. Τοῖς πολλοῖς Θεὸς κατέστη τοῦ μαμωνᾶ τὸ εἶδωλον, καί προορισμός τῆς ζωῆς ἡ τῆς φθοροποιοῦ ὕλης ἀπόλαυσις, καί ἡ ἐν ἀκολασίᾳ διαβίωσις... Ἄν καί παρῆλθον πολλαὶ δεκαετηρίδες ἀπὸ τῆς Ζοφερᾶς καί ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν, ὡς λαῖλαψ εἰσήλασεν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τὸ μένος τῶν αἵρετικῶν καί ἐπέβαλε τὸ νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν Ζοφερά προβάλλεται ἀκόμη ἡ εἰκὼν. Ἀντιπαρερχόμεθα τοὺς φρικτοὺς διωγμοὺς τὰς ἐξορίας, τὰς φυλακίσεις, τὰς βασάνους, τὸ σφράγισμα τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τὰ μύρια δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν οἱ πολλοὶ καὶ σεβάσμιοι Πατέρες τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας... Ὀφείλω ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης νὰ ἀναμνηθῶ πικρῶν καί σκοτεινῶν ἡμερῶν τὰς ὁποίας διήλθεν ἡ τῶν Θεσσαλονικέων Μητρόπολις, ἐνεκα τοῦ ἐπελθόντος σχίσματος ὑπὸ τοῦ πρώην Μητροπολίτου ταύτης, ἀποκοπέντος κανονικῶς ἐκ τοῦ ὑψικόρμου δένδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί κατιστάντος ἐκτός Ἐκκλησίας. Ὡς πρῶτον μέλημα ἡμῶν θὰ εἶναι ἡ εἰρήνευσις καί ἡ ἐνότης τοῦ Ποιμνίου ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς μετ' ἀλλήλων ἀγάπης, ὅτινα θὰ ἀπολαύσωμεν Ποιμὴν καί Ποιμαίνόμενοι διὰ τῆς ἀπαρασάλευτου προσηλώσεως, τῆς ἀγρύπνου περιφρουρήσεως καί Ὁρθοδόξου διδασκαλίας... Τὴν Ὁρθόδοξον ταύτην Πίστιν ὑπηρετήσω πάση δυνάμει καί ὑπὲρ Αὐτῆς ἑμαυτὸν πρωτίστως ἀναλώσω καὶ κινδυνεύουσιν, ὑπερασπιστῶ ἀντὶ πάσης θυσίας, οὐδὲ καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς μου φειδόμενος... Πολυειδῶς καί πολυτρόπως ἐργασθῶ πρὸς διδασκαλίαν καί ἐμπέδωσιν παρὰ τῷ Ὁρθοδόξῳ πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας, τῶν σωτηριωδῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Γνησίων Ἀληθειῶν τῶν συνεισπουσῶν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα κατὰ τῶν σχισμάτων καί τῶν αἵρέσεων.

«Οὐκ ἀποβλέψω εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων», κατὰ τὸν Οὐρανοκράντορα Μέγα Βασιλεῖον ἐν τῇ ἀνασκήσει τῶν Ποιμαντορικῶν μου καθηκόντων, οὐδὲ διακρινῶ πτωχοὺς ἢ πλουσίους, ἰσχυροὺς ἢ ἀδυνάτους, κατὰ σάρκα συγγενεῖς ἢ ἀλλοτρίους, ἀλλὰ πάντας ἐξ Ἰσοῦ ἐπισκεπτομαι, ἐξ Ἰσοῦ ἐπιτιμῶ καὶ συμβουλεύσω καὶ γενικῶς μετὰ πάντων ἀναστραφῶμαι ἐν ἀγάπῃ καὶ με-

τά πάντων συμπονέσω καὶ συγκλαύσω καὶ συχαρήσωμαι «γενόμενος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἵνα τινὰς κερδίσω» κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον. "Εντιμον καὶ υπερήφανον καὶ σεβαστὸν τὸ ὄνομα τῆς τῶν Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίας κρατήσω ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ὑπεναντίων. Καὶ ταῦτα «οὐκ ἐν ὑπεροχῇ λόγου, οὐδὲ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας», ἀλλ' «ἐν ἀπλότῃ καρδίας» καὶ «ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐνεργῶν».... Τὴν μεγαλειώδη καὶ μακρὰν Ὁρθόδοξον Θρησκευτικὴν κληρονομίαν κρατήσω καὶ συνεχίσω, οὐχὶ ὡς μεγαλοπρεπὴ ἀπολιθώματα παρελθούσης δόξης, ἀλλ' ὡς μεγαλοφωνοτάτους μάρτυρας τῆς ζωῆς καὶ ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου θήματος, ὅπερ ἡρωϊκαὶ καὶ αγωνιστικαὶ καὶ Ὁρθόδοξαι μορφαὶ Μητροπολιτῶν διὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἐλάμπρυναν καὶ ἠγλαΐσαν καὶ ἀνύψωσαν, θεωρῶ εὐκαιρὸν νὰ ἐκφράσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιδειχθεῖσαν ἀγάπην. Πολλὰς ὡσαύτως καὶ ἴσας εὐχαριστίας ὀφείλω εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου των ἐτίμησαν τὴν ἐμὴν ταπεινότητα. Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας καὶ τὸν ὑπὲρ πάντα ἄλλον κοπιᾶσαντα σεβαστὸν μοι Γέροντα καὶ νῦν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβον Παπαδέλην. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τὸ Τίμιον Πρεσβυτέριον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ποῦ με τὴν παρουσίαν των τιμῶν τὴν ἐλαχιστότητά μου. Τέλος εὐχαριστῶ ἅπαν τὸ Ποίμνιον τῆς Θεοφυλάκτου Ποίμνης τῆς τῶν Θεσσαλονικέων πόλεως καὶ ἀπάσης τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Πρὸς τούτοις δὲ πᾶσι ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας, Σεβασμία τῶν Ἀρχιερέων ὁμήγυρις, εὐλαβεῖς τοῦ Ὑψί-

στου Λειτουργοῦ καὶ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἐπάρατε χεῖρας ἱκετίδας πρὸς Κύριον τὸν Τριαδικὸν Θεόν, καὶ δεήθητε πρὸς Αὐτόν, τὸν Κυβερνήτην τοῦ παντός κόσμου, ὅπως σπερεοῖ μοι τὴν καρδίαν, φωτίζοι μοι τὴν διάνοιαν, κρατύνοι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μου καθοδηγεῖ ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς μεγάλης, ἧς μοι ἀνέθηκεν ἀποστολῆς καὶ δόκιμον ἐν πᾶσι ἀναδείξει με πηδαιουχὸν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Σὺ δὲ Θεέ, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰς βουλὰς ἐκάστου θεωρῶν, Οὐράνιε τῆς Ἐκκλησίας Παντεπίσκοπε καὶ Νυμφίε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τοῦ ἄχρειου ἱκέτου Σου. Καὶ ἐν τῷ ὁπείρῳ ἐλέει Σου, ἀναπλήρωσόν μοι τὶς ἐλλείψεις. Εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μου καὶ δός μοι μέχρι τελευταίας μου πνοῆς ἀξίως καὶ μετὰ παρησίας καὶ ἀκατακρίτως ἐπικαλεῖσθαι τὸ "Ὄνομά Σου κηρύττειν τὸν λόγον Σου, διακονεῖν τὴν Ἐκκλησίαν Σου, ποιμαίνειν τὸν λαόν Σου, ἵνα ἀξίως τῆς κλήσεως πολιτευόμενος, δέξωμαι παρὰ τῶν Σῶν Παναχράντων Χειρῶν τὸν στέφανον τῆς νομίμου ἀθλήσεως. Ἀμήν.

Ἀκολουθῶς ἐψάλει ὑπὸ τῶν χορῶν ἡ φήμη τοῦ νέου Μητροπολίτου, καὶ ἐγένετο ἀπόλυσις, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐπευφάνη τὸν Ποιμενάρχην του. Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη τὰς εὐχὰς ἀπάντων ἐν τῷ παρακειμένῳ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ καὶ ἐδεξιώθη τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ τὸν Ἱερὸν Κλήρον. Ἐκ τῶν εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων ποῦ ἐλήφθησαν πρῶτα, ἦσαν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, Καναδᾶ κ. Ἀκακίου καὶ Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ. Μαξίμου. Ὡσαύτως ἐλήφθησαν πλείστα τηλεγραφήματα ἀπὸ σημαίνοντα πολιτικά πρόσωπα.

† Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Στροφή τώρα στό Χριστό

Διαγράφοντας τὴν πορεία μας στό στεφάνι τοῦ χρόνου, ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀποχαιρετήσωμε τὴν καλοκαιριάτικη περίοδο μαζί με τὰ ξεπέσματά της, γιὰ νὰ μποῦμε στὴν περίοδο τῆς αὐστολῆς, ποῦ εἶναι τὸ φθινόπωρο.

"Ὅλα μὰ ὅλα, λογικά καὶ μή, παίρνουν μιὰ διαφορετικὴ ὄψη. Ἡ ζωὴ σιγοβαδίζει γιὰ τὰ σοβαρά της καλοῦπια. Ἡ θερινὴ ἐξαλλωσύνη τώρα πλέον καταστέλλεται. Τὰ φορητὰ χασάπικα καὶ ἡ ξετσιπωσιά ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ κάθε ἡλικίας ξεφτιλίζεται, μπρὸς στό τσουχτερό ἀεράκι, ποῦ δὲν συγχωρεῖ τέτοια ἀμαρτωλὰ φαινόμενα. Ἦρθε ἡ ἐποχὴ τῆς προσγειώσεως τοῦ ἀνεμοπαρμένου σύγχρονου διαβάτη τῆς ζωῆς.

Ἀλήθεια, τί ὁμορφά, νὰ ἦταν σ' ὅλες τὶς πε-

ριόδους καὶ τὶς ἐποχές τοῦ χρόνου ὁ ἄνθρωπος εἶται συνετὸς καὶ φρονηματισμένος, ὅπως τοῦτο τὸν καιρό! Τί χάρμα ὀφθαλμῶν καὶ ἀγαλλίασι ψυχῆς νὰ κυλᾷ ἡ ζωὴ ἡρεμά, εἰρηνικά, φυσικά, νοηματισμένα! Τί εὐλογία Θεοῦ, νὰ θέλῃ καὶ νὰ στέκεται, ὁ ὁποιασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως ἄνθρωπος, ἀγρυπνῶν πάνω στὶς ἠθικοπνευματικές του ἀρχές καὶ τὶς πολυτίμες παραδόσεις του! Τί εὐτυχία καὶ χαρὰ νὰ ἔχῃ ἡ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ ἀνώτερα ἰδανικά καὶ γι' αὐτὰ νὰ εἶναι πανέτοιμη νὰ γίνῃ θυσία καὶ ἀνάλωμα! Πόσο γελαστός θὰ ἦταν ἀκόμη καὶ στὶς δυσκολότερες καμπὲς τῆς ζωῆς του ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος, ἂν συμφωνοῦσε νὰ δρᾷ καὶ νὰ ἐνεργῇ με γνώμονα καὶ βάσι τὶς αἰώνιες καὶ ἀκατάλυτες θεόδοτες ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, ἂν συμ-

φωνούσε να ζη με το Χριστό, σαν το Χριστό και για το Χριστό στο πρόσκαιρο τουτο στάδιο!

Μά φαινόμενο να υπάρχει μιὰ τέτοια ανθρωπινή ύπαρξη, για τον αιώνα μας. "Η πού θα μπορούμε και θα θαυμάζουμε ή πού θα είρωνευόμαστε αυτόν τον - φαινόμενο - άνθρωπο, πού καταφέρνει να ξεπερνά τις αντιξοότητες ακόμη και τον ΕΑΥΤΟ του και να είναι συνεχής και καθ' όλα εν τάξει εμπρός στις θείες παραγγελίες.

Ο άνθρωπος, αδελφοί μου, έχει το κακό να πλανιέται εύκολα και να πέφτει χωρίς δυσκολία σαν το σκουλήκι. Ξεγελιέται γιατί φαντάζουν στα μάτια του ή κραιπάλη, ή μέθη, ή άσωτη και χίπικη ζωή. Οί λαοπλάνες σειρήνες, για εγκόσμια άπολαυή, παραζάλισαν το λογικό και τραβούν δέσμιο στα μπουντρούμια της ακόλασίας το ταλαίπωρο πλάσμα του Δημιουργού Θεού.

Ο κορωνίδα της δημιουργίας χάνεται... Γκρεμίζεται και ισοπεδώνεται ό,τι με αίμα και δάκρυ έχτισε ο Θεάνθρωπος Ίησους. Η υπέρτατη της κτίσεως αξία δουλώθηκε και σαν σκύβαλο σέρνεται στα πόδια του σιχαμερού κατακτητή. Ο βασιλιάς του γήινου και διαστημικού βασιλείου εκθρονίζεται από την παμπόνηρη Δαλιδά, για να του ρουφήξει κάθε του δύναμι και ζωτική ικμάδα.

Ο άνθρωπος από Κύριος και Αφέντης δούλος και υπηρέτης της πιο στυγνής δουλείας!!!

Ασθμαίνει και αγωνιά κάτω απ' το βάρος, πού τον φόρτωσε ο άδυσώπητος δυνάστης του! Με ματωμένη καρδιά, σπαραγμένα στήθη και θολωμένο, απ' το καυτό δάκρυ βλέμμα, γυρεύει, έναγωνία να βρη το λυτρωμό του. Διψα να φύγη όσο γίνεται πιο μακριά απ' το ποικιλόμορφο κακό πού τον δέρνει. Κουρασμένος ψάχνει και απεγνωσμένα σκοπεύει για να βρη κάποιο διέξοδο απ' τα βαριά δεσμά της άχαλίνωτης Ζωής του. Επιχειρεί να σταματήσει το ξέφρενο τρεχαλητό του μά τα φρένα του δεν πιάνουν. Αναζητεί κάποιο μικρό κι άσήμαντο σωσίβιο στο μεγάλο δράμα του ναυαγίου του... "Όμως «φωνή βοώντος εν τη έρήμω»!

Μόνο όταν νοῦς, καρδιά, ψυχή και χέρια στρέφονται σε στάσι ίκεσίας μπρός στην έντονη θεία παρουσία, μόνο τότε οι γοερές ίκεσίες του βρίσκουν απήχηση στη πατρική αγάπη και στοργή του Έπουράνιου Πατέρα. Μόνο στους ούράνιους θόλους αντηχεί ή κλαψιάρικη φωνή του, απ' όπου άπαντά ο μακρόθυμος Πατέρας χορηγώντας άφειδώλευτα τα εύωμα μύρα του έλέους του. Χορηγώντας στον σκοτισμένο νοῦ θείες ούράνιες ελάμψεις, στην τραυματισμένη καρδιά παλμούς ίερους, στην άθλια και πολυτάραχη ψυχή την πανάκριβη ειρήνη και στα χέρια τα άδειανά την άφθονία των αγαθών Του.

Στις έναγώνιες, λοιπόν, αναζητήσεις σου, αγαπητέ μου φίλε και αδελφέ, σύ πού κρατώντας το άψυχο τουτο χαρτί και κριτικάρεις αυτή μου την προσφορά, στις αναζητήσεις σου, λέγω,

συμπεριλαμβάνεται και Κείνος, πού συχνά - πυκνά χτυπά την πόρτα της καρδιάς σου; Κείνος πού αναμένει την επιστροφή και τη θεραπεία σου;

Αδελφέ μου, τώρα πού θέλοντας και μή σβαρεύτηκε το παρουσιαστικό σου κι έτσι με πρόσονο φως μπορείς να προχωρής σε έξεχνιάσεις, πού να ξεπερνούν και τ' άστρα, άρα γε μπήκες στο δικαστημόπλοιο της πίστews για να γνωρίσης «ά όφθαλμός ούκ είδε;» Σπράφηκες επί τέλους προς τα άνω;

Η πυξίδα και ο θεόσταλτος χάρτης σου μαρτυρούν πως συνεχίζεις τη λαθεμένη σου πορεία, την πορεία της σαρκός, του κόσμου, του σατανά, όποτε δεν άπομένει παρά ή συντριβή σου σε κάποιο δυσδιάκριτο ύφαλο, πού ίσως να μην υπέπεσε στην αντίληψή σου.

Πρόσεξε γιατί μέχρι στιγμής έχεις θέσει σε άχρηστία ό,τι σταθερά θα σε όδηγούσε να επιτύχης τους και' έσοχόν στόχους της Ζωής. Απέρριψες και άρνήθηκες τα πάντα, γιατί πίστεψες στο δόγμα του «φάγωμεν, πίνωμεν αύριον γάρ αποθνήσκωμεν». Δεν μου λές, ακολουθώντας αυτόν τον κανόνα ζωής κατάφερες να πιάσης κάποτε κάποιο σπουδαίο στόχο, πού να κάνει τον έαυτό σου άληθινά να χαρή; Βεβαίως όχι!!

Υψώνεις τώρα, συντρίμμι πραγματικό, δακρύβρεχτη ίκεσία στους γύρω σου, αλλά δυστυχώς χτυπάς «στοῦ κουφού την πόρτα». Δεν το αντιλήφθηκες ακόμα, αδελφέ μου, πως μόνο ο ούρανός σε συμμερίζεται στις δύσκολες στιγμές σου; Δεν το ένοιωσες ότι ζής και παλεύεις ανάμεσα σε κόσμο ληστικό και άναίσθητο, πού ποτέ του δεν έδειξε στον πάσχοντα συμπονία;

Πάρε λοιπόν την άγκυρα της έλπίδας σου από τον ψεύτη τουτο κόσμο και ρίξε την στο άπηνεμο άκρογιάλι της Θείας Προνοίας.

Αφησε τα μολυσμένα βοσκοτόπια της Ζωής κι έλα «σώφρων και ίματισμένος» στα πόδια του στοργικού Πατέρα, πού για χρόνια σε περιμένει.

Σταμάτα τη λατρεία της θεάς μόδας, πού σε γύμνωσε από Θεό και την ντροπή. Άρνήσου το ξεθωριασμένο παρελθόν σου, τα παλιά και έξεζητημένα, φέρνοντας ανεπίστρεπτα τα θήματά σου «όπου το φως της Ζωής».

Άνοιξε και άδειασε από κάθε ρυπαρό περιεχόμενο το δοχείο της καρδιάς σου, γιατί να, Κείνος από ψηλά έτοιμος να ρίξη σ' αυτό όλα τα εύωμα μύρα της συγγνώμης και του έλέους Του. Έλα χωρίς χρονοτριβή να πάρης Κείνον για ένδυμά σου, από παγερά άεράκι της έποχής...

† Ο Αμερικάνος ΠΑΨΣΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ

Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΝ ΤΩ ΡΙΛΑ

Τῇ 19ῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει ἕναν Ὅσιον, ὅστις ἠκολούθησε τὸν δρόμο τῆς ἀσκήσεως, οὐχὶ εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Νιτρίας ἢ τῆς Λιθύης, ἀλλ' εἰς ἐρημον περιοχὴν τῆς γείτονος Βουλγαρίας.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐγεννήθη τῷ 913, ὅτε εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν Θρόνον τοῦ Βυζαντίου εὐρίσκειτο (Κων)νος ὁ Ζ' ὁ ἐπιλεγόμενος Πορφυρογέννητος. Ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων τοῦ ἀνετράφη «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», τηρῶν τὰς Κυριακὰς ἐντολὰς. Ἀπὸ μικρᾶς ἐτι ἡλικίας ἐδέχθη τὰ σκώμματα τῶν συνηλικιωτῶν του, κατηγορηθεὶς ὡς ὑποκριτής, λόγῳ τῆς ἐμφανοῦς πρὸς τὸν Κύριον ἀγάπης του. Ἀλλ' ὁ Ὅσιος διανείμας τῇ ν περιουσίᾳ του τοῖς πένθι, εἰσῆλθεν εἰς Μονήν, ἐνθα ἠκολούθησε τὸν βίον τῆς ἀσκήσεως, ὃν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐπόθει. Ἐνεκα τῆς ἀρετῆς του ἡ-ξιώθη θείων ἀποκαλύψεων, καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον δι' ὀπτασίας θείας ἀπέρχεται τῆς Μονῆς τῆς Μετανοίας του εἰς ὅρος κείμενον πλησίον τῆς Μονῆς, ἵνα ῥαύχως πλέον ἐπιδοθῇ εἰς ἐπιπερισσότερα πνευματικὰ γυμνάσματα. Ἐκεῖθεν διαμορφώσας σπηλαιὸν τι εἰς καλύβην ἐξ ἑν πλήρη ἀπομονώσας, πλὴν ὅμως ὁ πειραστῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους οὐκ ἐάσατο αὐτὸν ἀπὸ ἐπιδραμῶν, ἀλλ' ὁ Ὅσιος, τοὺς πνευματικούς πολεμίους του ἐνίκᾳ τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ. Μονάζων, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἐπόθει τὸν μονήρη βίον. Ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ νέου ὡδηγούμενος ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, κατεδίωξε τὸν ὑποψήφιον συνασκητὴν τοῦ Ὁσίου ἕως τοῦ τόπου τῆς ἀσκήσεως, ὑβρίζων τὸν Ὅσιον ὡς ὑπαίτιον τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως τοῦ νεαροῦ Λουκά, καὶ βιαίως ἀποσπάσας τὸν υἱὸν του ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν. Ὁ Ὅσιος ὅμως, προκατιδὼν μελλοντικὴν πτώσιν τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του ἐδεήθη τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀποτρέψῃ ταύτην, καὶ οὕτω, ἐνῷ πατὴρ καὶ υἱὸς ἐβάδιζον καθ' ὁδὸν ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια, αἰφνης ἰσοβόλος ὄφιν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Λουκά δάκνων αὐτόν. Ἐκ τοῦ δῆγματος τούτου ὁ Λουκᾶ ἀποθνήσκει αὐτοστιγμῇ. Ὁ πατὴρ ἀντιλαμβάνομενος τὸ πταῖσμα του, ἐπισκέπτεται τὸν Ὅσιον, καὶ ἀναφέρει τὸ γεγονὸς, ἐνῷ ὁ Ὅσιος διὰ προσευχῆς ἐδοξολόγει τὸν Κύριον, διότι, διὰ τοῦ προσκαίρου θανάτου ἐλυτρώσατο τοῦ αἰωνίου τὸν νεαρὸν συγγενὴ του.

Δεχόμενος πόλεμον ἀπερίγραπτον ὁ Ὅσιος ἐκ μέρους τῶν δαιμόνων, ἀναγκάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ τοῦ σπηλαίου καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου τοῦ ὅρους Ρίλα, τρεφόμενος ἀπὸ ἐρεβίνθους, οἷτινες θαυματουργικῶς τῷ τρόπῳ ἐφύησαν ἐκεῖθεν. Ὁ Ὅσιος καθίσταται πλεον γνωστὸς τοῖς πᾶσι ἐκ τῶν Εὐλοκόπων, οἷτι-

νες μετέβαινον εἰς τὸ ὄρος τῆς Ρίλας, καὶ οὕτω πλήθῃ εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀρχίζουν νὰ καταφθάνουν, αἰτούμενοι τὴν εὐλογίαν του καὶ τὴν θεραπευτικὴν του δύναμιν. Ἀλλ' ὁ ὑπὸ τῶν δαιμόνων πόλεμος εἶναι ἐτι ἰσχυρὸς. Νικῶνται ὅμως ὑπὸ τοῦ Ὁσίου, καὶ ἔκτοτε Ἄγγελος Κυρίου τρέφει αὐτόν, κατὰ τὸ γραφικὸν λόγιον «ἄρτον ἁγγέλων ἔφαγεν ἄνθρωπος» (Ψαλμ. 77, 25).

Τὸ ὄνομά του καθίσταται γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὥστε ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Πέτρος, ἀποστέλλει εἰς τὴν ἐρημον ἐννέα κυνηγούς, μὲ τὴν ἐντολήν, ὅπως ἱκετεύσουν ἐξ ὀνόματός του τὸν Ὅσιον, ἵνα ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Δεχθεὶς ὁ Ὅσιος τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἀκροασθεὶς τούτους, τοὺς ἐφιλοξένησε μὴ ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησιν, ἔδωκε μάλιστα αὐτοῖς καὶ τεμάχιον ἄρτου, ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐπρομήθευε αὐτῷ. Σημειωθῆτω, ὅτι, ἐκ τοῦ ἄρτου τούτου ἐγεύθησαν καὶ οἱ ἐννέα ἐπισκέπται κυνηγοί, ἐπερίσσευσεν δὲ καὶ τεμάχιον. Ἀντιληφθέντες οὗτοι τὸ θαῦμα, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἀναφέροντες τῷ βασιλεῖ πάντα τὰ σχετικὰ. Ὁ βασιλεὺς συγκινεῖται, καὶ ἐκ τῆς βαθυτάτης πρὸς τὸν Μοναχισμόν εὐλαβείας του ἐλαυνόμενος, ἀναχωρεῖ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ὁσίου, ἥτις, δὲν κατέστη ὅμως δυνατὴ, λόγῳ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους. Περίλυπος ὁ βασιλεὺς, ἀποστέλλει εἰς τὸν Ὅσιον ἐπιστολήν μετὰ χρυσοῦ ἄρκετοῦ καὶ τροφίμων, ἱκετεύων αὐτόν ὅπως τύχῃ σωτηριώδους γραπτῆς διδασκαλίας, διότι «χειμῶν πειρασμῶν καὶ ταραχαὶ καταβυθίζουσι τὰς καρδίας τῶν βασιλέων». Ἀνταπαντῶν ὁ Ὅσιος διὰ καταλλήλου πατρικῆς καὶ νοουθετικῆς ἐπιστολῆς, διακρινόμενης διὰ τὴν γλαφυρότητα τοῦ πνευματικοῦ ὕψους, τοῦ ὑποδεικνύει τρόπους καὶ μέσα δι' ὧν σωζεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τοῦ βασιλέως γνωστοποιήθησα παντὶ τῷ λαῷ, ἐνεποίησε βαθύτατον σεβασμόν καὶ πλήθῃ εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων καθ' ἑκάστην συνέρρεον, ἵνα τύχουν τῆς εὐλογίας τοῦ Ὁσίου ἢ ἵνα μετ' αὐτοῦ κατακλῇσιν εἰς τὴν ἐρημον, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ἡ ἐρημος μεταβάλλεται εἰς μοναστικὴν κοινωνίαν, ἰδρύσαντες δὲ ἱερὰν Μονήν, κατέστη αὕτη τόπος καταφυγῆς τῶν νοσοῦντων καὶ τῶν ὑπὸ δαιμόνων πειραζομένων, αἰτία ἀπαλλαγῆς.

Ἀλλ' ὁ Ὅσιος προγνώρισας τὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀναχώρησιν, μεταλαμβάνει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, εὐλογεῖ τοὺς Μοναχοὺς δίδων αὐτοῖς ψυχωφελεῖς νοουθεσίας καὶ οὕτω ἀπέρχεται εἰς Κύριον. Οἱ συνασκηταὶ του θάπτον τὸ Τίμιον Λείψανόν του εἰς τὸ σπήλαιον ἐνθα ἠσκήτευε, ἐξ οὗ ἄρρητος εὐωδία ἀνεδίδετο.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος

ΠΑΝΤΙ

τῷ Εὐσεβεῖ καὶ Εὐαγεῖ Ἱερῷ Κλήρῳ
τοῦ καθ' Ἡμᾶς Ἱεροῦ Ἀγῶνος.
Τιμωτάτοι καὶ Εὐσεβεστάτοι
τῆς Ἐκκλησίας Ἡμῶν Πατέρες,

Γνωστὸν τυγχάνει πᾶσιν Ὑμῖν ὅτι, ἕκαστος Ἱερεὺς, εἴτε ἑγγαμος, εἴτε ἄγαμος, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν Θεοθέν δοθέντων αὐτῷ ποιμαντικῶν καθηκόντων ὀφείλει καὶ νὰ ἀγιάζη καὶ νὰ φωτίζη τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς τὸ ἐπιτραχήλιον αὐτοῦ Ποῖμνιον.

Δὲν ἄρκει νὰ εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος Ἱερεὺς μόνον ἕνας τυποποιημένος τελετουργός, ἀλλὰ τύ-

Κατὰ δὲ τὴν ἀνακομιδὴν, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον εὐρέθῃ ἀνέπαφον καὶ εὐωδιάζον, δοξασσέν ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος. Καθ' ὑπόδειξιν δὲ θείαν, μεταφέρεται εἰς τὴν Σόφειαν, ἐνθα ἐπιτελοῦνται πλεῖστα θαύματα.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας κατέλαβε τὴν Σόφειαν, παρέλαβε καὶ τὸ Θεῖον Λεῖψανον, ὅπερ μετέφερε εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ὀστρογόν. Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης, μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, πολλάκις ὡμίλει σκωπτικῶς περὶ αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἡμέραν τινὰ ἐγένετο ἄλαλος. Ἀντιληφθεὶς τὸ αἶτιον τῆς ἀπωλείας τῆς ὁμιλίας του, ἠττήσατο παρὰ τοῦ Ὁσίου συγγνώμην, καὶ ἐπανεῦρε τὴν ἀπωλεσθεῖσιν λαλίαν του, ὃ δὲ βασιλεὺς φοβηθεὶς, μετέφερε ἐν τιμῇ πολλῇ τὸ Ἅγιον Λεῖψανον εἰς Σόφειαν. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Σόφειας ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης Ἀσάνης, παρακαλεῖ τὸν Ἐπίσκοπον Τυρνόβου νὰ λάβῃ τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ὅπερ καὶ ἐγένετο, κατατεθὲν ἐν Τυρνόβῳ, ἐνθα ἀνηγέρθη Ναὸς μεγαλοπρεπής, πρὸς τιμὴν τοῦ Ὁσίου. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον μεταφέρεται εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ρίλας, δωρούμενος ὁ Ὁσιος ἰάσεις πᾶσι τοῖς προστρεχομένοις αὐτῷ ἐκ πίστεως.

Τοιοῦτος ἐν ἁδραῖς γραμμαῖς ὑπῆρξεν ὁ Ὁσιος Ἰωάννης, ἀσκητεύσας παρὰ τὸ ὄρος Ρίλα τῆς Βουλγαρίας, ὃν καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμενοι «ἀπαντλῶμεν θάρρος τε καὶ ἰσχύν, ἐν ἀσθενείσις ῥῶσιν, ἐν τοῖς κινδύνοις ῥύσιν, καὶ ἐν ἀνάγκαις ἀνακούφισιν».

† Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ποῖς καὶ οὐσίᾳ ἄξιος διάδοχος τοῦ «Καλοῦ Ποιμένος» τοῦ ἔχοντος ἐποίμη τὴν καρδίαν αὐτοῦ νὰ προσενέγκῃ ὑπὲρ τῶν λογικῶν αὐτοῦ προβάτων.

Ὁ Ἱερεὺς, δὲν εὐαρεστεῖ τὸν Κύριον ἐὰν ἐνασκή τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ὑποῦργημα χωρὶς νὰ αἰσθάνεται μεχρὶ τῶν μυχιῶν αὐτοῦ τὰ μυσταγωγικῶς τελουμένα, πολλῶν μᾶλλον δὲν εὐαρεστεῖ τὸν Κύριον, ἐὰν δὲν ἔχει ἐντὸς τῆς καρδίας του τὸ Ἱεραποστολικώτερον σύνθημα τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Πορευθέντες μαθητεύσατε».

Διότι σκοπὸς καὶ θεσμὸς Πανάγιος καὶ πανάρχαιος τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ Διδασκαλία, ἡ Ἱερὰ Ἐξομολόγησις, τὸ Ὑεῖον καὶ Ψυχασωπτήριο Κήρυγμα, καὶ ἡ Ἱερὰ Κατήχησις, ἥτις καὶ προετοιμάζει τὸν Ὁρθόδοξον Πίστον διὰ μίαν μετ' ἐπιγνώσεως Μυστηριακὴν ζωὴν, μὲ βιωματικὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημιουργίαν πάγιου Χριστιανικοῦ ἥθους.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι τεραστία ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἱερέως ἐὰν παραμελῇ τὸ σπουδαιότερον τοῦτο θεσμικὸν ἔργον τῆς Κατηχήσεως διὰ τοῦ ὁποίου ὀπλίζεται καὶ θωρακίζεται ὁ πιστός, ἐτι δέ, περφρουρεῖται ἡ Νεότης, ἡ χρυσὴ αὐτῇ ἐλπίς τοῦ ἔθνους, ἐκ τῶν ἰσθόλων βελῶν πάσης ἀμαρτίας καὶ καθιστᾷ τὸν χριστιανὸν ἄξιον τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, γενναῖον μαχητὴν, ἀκλόνητον ὑπερασπιστὴν τῶν Πατρικῶν αὐτοῦ Παραδόσεων καὶ ἐν τέλει, ἄξιον κληρονόμον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ Ἱερεῖς μὲ τὸ ἀμέριστον πατρικὸν αὐτῶν ἐνδιαφέρον δύνανται νὰ στραφῶσιν πρὸς ἀναζήτησιν καταλλήλων καὶ ἀξίων προσώπων ὡς συνεργατῶν αὐτοῦ ἀρρένων τε καὶ θηλέων, ὅτινα θὰ εἶναι πρόσωπα γνωστὰ τῆς ἐνορίας αὐτῶν διακρινόμενα διὰ τὸν ἀδιάβλητον καὶ ἐνᾶρτον χριστιανικὸν αὐτῶν βίον, τὴν ἐμμονὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἀνόθευτον καὶ Ἀκαينوτόμητον Ὁρθοδοξίαν διὰ νὰ ἀναλάβωσι τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως, ἀλλὰ διὰ ἐκλαϊκευμένης πειστικῆς Θεολογίας.

Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δεόν ὅπως ὁμιλοῦν ἀπλᾶ καὶ πρακτικὰ καὶ νὰ κηρύττουν, ὡς λέγει ἡ Ποιμαντική, οὐχὶ ἑαυτοὺς, ἀλλὰ μόνον «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον», ἀποφεύγοντες κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας αὐτῶν πολὺπλοκα Θεολογικά, φιλοσοφικά, κοινωνικά καὶ λοιπὰ θέματα, διότι δύνανται νὰ ἐμπλακοῦν εἰς εὐσεβὴ ἀδολοσχία, (εὐσεβὴ φλυαρίαν) κατὰ τὴν ἑκφρασίαν τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Ἀνδρός, Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Πρὸς δὲ τούτοις, δεόν ὅπως τυγχάνουν εἰλικρινεῖς συνεργάται τοῦ ὑπευθύνου διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν μικροπαίδων, Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, Ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, ἡ παροῦσα ἐποχὴ, ἡ τό-

σον τρομακτική και ανησυχητική λόγω των πολλών και ποικίλων κοινωνικών αναστατώσεων και άθεϊστικῶν ρευμάτων ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ἀπαιτεῖ τὴν σωτηριώδη λειτουργίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰς ἐκάστην Ἑνορίαν, εἴτε πολυάριθμον, εἴτε ὀλιγάριθμον («καὶ γὰρ μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν Ποίμνιον») τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, πρὸς διαφώτισιν, σωτηρίαν καὶ περιφρούρησιν τῶν εὐπλάστων ψυχῶν τῶν παιδῶν, οἵτινες, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, κατὰ τὴν παρούσαν θυελλώδη ἐποχὴ εὐκόλως παρασύρονται, εἰς πολλοὺς πειρασμοὺς διακινδυνεύοντες τὸν ψυχικὸν αὐτῶν ἀφανισμόν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἀγίου Σώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Στῶμεν καλῶς Ἀδελφοί καὶ Πατέρες, στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως.

Ἄς μεριμνήσωμεν ἅπαντες μετὰ Ζέοντος ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ Κυριακὸν ἢ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, τὸ Σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντες σύνθημα κατὰ τὴν Κατηχητικὴν περίοδον τοῦ 1980—1981: Ἀκαينوτόμητον Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰ παιδιά! Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ ἔχητε πάντοτε πρόθυμον τὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν συναντίληψιν εἰς τὸ ἔργον ὑμῶν τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐστὲ δὲ βέβαιοι ὅτι ἡ Θεία Χάρις «ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενή θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» θαυσιλῶς θὰ ἐνισχύσῃ Ὑμᾶς πρὸς αἰσίαν ἐκβάσιν τοῦ ἔργου Ὑμῶν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης Ὑμῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ.

ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ

ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑΣ

ΤΗΝ 15ην)28ην ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἡμεῖς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ ἐν τῇ Ἀρχιερατικῇ καὶ Ποιμαντικῇ Ἡμῶν ἐξουσίᾳ καθορίζομεν ἐορτὴν πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπικαλουμένης Ἐλευθερωτρίας.

Οὕτω ἡ ἐορτὴ αὕτη θέλει τελεῖται κατ' ἔτος καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν περιφέρειαν Ἡμῶν τὴν 15ην)28ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος τῷ 1940 ὑπὸ συμμάχου τοῦ Ἀξονος κατὰ τῆς Πατρίδος Ἡμῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θὰ ψάλλεται ἡ πρὸς τοῦτο συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ καὶ Ὑμνογράφου π. Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, εἰδικὴ ἀσματικὴ ἀκολουθία.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς κατ' ἐξαίρετον τρόπον προστασίας τοῦ ἔθνους Ἡμῶν ὑπὸ τῆς Ὑπεραγίας καὶ ἀπηγῆτος Στρατηγοῦ, θὰ ἐορτάζηται εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐν Περιστερίῳ.

Διὰ Πρεσβειῶν τῆς Ὑεραγίας Θεοτόκου ὁ Ἅγιος Θεός, ὁ ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος, ἄς σκέπῃ καὶ εὐλογῇ τὸ ἔθνος Ἡμῶν, καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης εὐρισκομένους Ἕλληνας, τοὺς τιμῶντας τὴν Θεομήτορα.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐορτῇ τοῦ Ἀγίου Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἐν Σωτηρίῳ Ἐπει χιλιοστῷ ἐννεακοστῷ ὁδοηκοστῷ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχοῦσῃ φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δασοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶ καὶ ὑλικῶ, ἢτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ, ἐκδοσίς ἀποδείξεων εἰσπράξεω,ς κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΔΡΟΜΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ '40

Ὁκτώβριος τοῦ 1940! Μία ἐπέτειος, ἓνα χρέος, μία μνήμη, ἓνας θρύλος, μία θυσία, ἓνα ὄροσημον τῆς φυλῆς μας... ἓνα ὄροσημον ποῦ ἀνέβασε τὴν Ἑλλάδα μας εἰς τεράστια ὕψη παγκοσμίου θαυμασμοῦ. Εἶναι τότε ποῦ ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπάνημοι καὶ ἀνώνυμοι, μὲ μία καρδιά μὲ μία ψυχὴ καὶ μία φωνὴ ἀπήντησαν ΟΧΙ εἰς τὴν ἰταμὴν πρόκλησιν τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος, ποῦ θέλησε χωρὶς αἰτία καὶ ἀφορμὴ νὰ καταπατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος μας.

Ξεφυλλίζοντας τίς πρόσφατες σελίδες τῆς νέας μας ἱστορίας, τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Μοράβα, τοῦ Ἰδάν, καὶ τῆς Κορυτσᾶς, τῆς Ἐρσέκας καὶ τῆς Χειμάρρας, τῆς Κλεισούρας καὶ τῆς Πίνδου, ἐκεῖ ποῦ γράφτηκε ὁ Ὁκτώβριος τοῦ 1940, στὸν ὁποῖον εὐλαβικὰ στρέφεται ἡ μνήμη μας, ἀναβαπτιζόμεθα στὴν ἱερή, στὴν ἀρωματισμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ '40.

Εἶναι ἱστορικὸν γεγονός, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν, ὅτι οἱ κυρίαρχες καὶ ἀποφασιστικὲς δυνάμεις ποῦ ἐρύθμιζαν, ρυθμίζουν καὶ θὰ ρυθμίζουν τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους μας, προέρχονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ τὴν ὕλικήν ὑπόστασίν μας.

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ διάθεσις τῆς θυσίας ὠδήγησαν τὴν Ἑλλάδα στὸν ἄνισον ἐκείνον ἀγῶνα, ἡ τιμὴ, ἡ διάθεσις τῆς θυσίας, ἡ προσδοκία τῆς θυσίας, ὠδήγησαν τοὺς Ἕλληνας στὸν τραγικὸ χορὸ τῆς Πίνδου. Τὴν θυσίαν ἐκείνην τὴν ζητοῦσε ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Αὐτὸς τότε κινδύνευε νὰ καταλυθῇ ὡς σκέψις, ὡς γνώμη, ὡς ὀντότης πνευματικῇ.

Φύλακες καὶ υπερασπισταὶ αὐτοῦ τοῦ κινδυνεύοντος ἀνθρώπου ἔτρεξαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, γιατί ἡ Πατρίδα μας ἔχει κληρονομιά νὰ εἶναι πάντοτε πρόμαχος τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ ἐξιλαστήριον θῦμα, ἡ Ἰφιγένεια τῆς Ἀνθρωπότητος! Ἡ ἀθάνατη Ἑλλάδα μας ἀντιμετωπίζει συνεχῶς τὴ βία ἀγέρωχα σὲ κάποιες θερμοπύλες. Οἱ μεγάλες ὥρες τῶν λαῶν δημιουργοῦνται, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ τὸ

πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθε τὸν Ὁκτώβριον τοῦ 1940.

Ἐπρεπε ὁ ἀνιστόρητος, βάρβαρος καὶ θρασύς ἐπιδρομεύς, νὰ τολμήσῃ νὰ θίξῃ τὴν Ἑθνικὴ τιμὴ καὶ ἀξιοπρέπεια, γιὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ ἡ ἀτομικὴ ὑπόστασις τῶν Ἑλλήνων, ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἀνεξαιρέτως. Ἐπρεπε νὰ καταπατήσῃ τὴν αἱματοποτισμένη γῆ μας, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἡ ψυχὴ τῆς φυλῆς, καὶ νὰ ἐκραγῇ ὡς ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίτητον σύνολον.

Τὸ ὄραμα τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς γλυκειᾶς μεγάλῃς Μάννας τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, μᾶς καλεῖ ὅλους νὰ ἀφήσωμεν ἀντιθέσεις καὶ μικρότητες, ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίζουν, καὶ μὲ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀντλήσωμεν διδάγματα ἀπὸ τὴν πανένδοξον ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ '40, στὴν ὁποῖαν μὲ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια στρέφουμε τὴ μνήμη μας.

Μὲ ἐγρήγορη, ἐτοιμότητα καὶ πνεῦμα θυσίας θὰ δείχνουμε πάντα τὴν τιμὴν μας καὶ τὸν σεβασμὸν μας, πρὸς τοὺς μεγάλους ἐπωνύμους καὶ ἀνωνύμους νεκροὺς τοῦ '40, κι ἔτσι θὰ συντελοῦμε νὰ μένῃ ἡ μνήμη τους αἰωνία καὶ νὰ μᾶς ὀδηγῇ στὴν Λεωφόρον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἀγρυπνοὶ δὲ φρουροὶ Πατρίδος, Ὁρθοσκείας καὶ οἰκογενείας, θὰ βροντοφωνοῦμε τὸ ΟΧΙ πρὸς πᾶσαν βίαν καὶ πᾶσαν πρόθεσιν ἀφελήνισμου καὶ ἀπόπειραν ὁλοκλήρωσεως τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Τραυματίας Ἀξιόκός τοῦ '40

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐνῷ ὁ κ. Ἰάκωβος Κουκούζης προσήχετο εἰς τὸ MADISON SQUARE GARDEN διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δημοκρατικοῦ ὑποψηφίου διὰ τὸ Προεδρικὸν ἀξίωμα τῶν Η.Π.Α., πλῆθος ὁμογενῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς Ἀρχιμ. π. Βικέντιον Μαλαματένιον, διεμαρτύρετο ἔξωθεν τοῦ χώρου τῆς συγκεντρώσεως τῶν Δημοκρατικῶν, διότι ὁ Πρόεδρος Κάρτερ ἠγνόησε τὰς ὑποσχέσεις του πρὸς τὴν Ὁμογένειαν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἐκ δεξιῶν τοῦ Πρωτοσυγγέλλου ὁ Πανσ. Ἀρχιμ. π. Κύριλλος Μαρκόπουλος καὶ ἔξ ἀριστερῶν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν Σωματείων κ. Γεώργιος Βρότσος, ὡς καὶ ὁ Καθηγητὴς Σάββας Ζαβογιάννης.

Ἐκκλησιαστικά χρονικά

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τὴν 3ην) 16ην τρ. μ. συνήλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξεντίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἔχουσα ὡς θέματα:

1. Ἐνημέρωσιν ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑξωτερικῶν Ὑποθέσεων διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς Ἰταλίαν.

2. Πλήρωσιν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἐδρας Θεσσαλονίκης.

3. Ἐκκρεμοῦσαν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυκλάδων καὶ Νήσων κ. Γαβριήλ.

4. Διορισμὸν Ἐπιτροπῆς πρὸς σύνταξιν Καταστατικοῦ Χάρτου.

5. Ἀπαγόρευσιν κυκλοφορίας ἐντύπων ὑπὸ Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ, ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

6. Τακτοποίησιν φήμης τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον:

Ἐλειτούργησε τὴν 1ην εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Σκέπης Μινογιατίου, τὴν 6ην εἰς Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, τὴν 13ην εἰς τὸν Ἱ. Ν. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Καπανδριτίου, τὴν 15ην εἰς Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου, τὴν 18ην εἰς τὸν Ἱ. Ν. Τιμίου Προδρόμου Ἀθηνῶν, τὴν 26ην εἰς Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου.

Ἐχειροθέτησε εἰς Ἀρχιμανδρίτην τὸν Ἱερομ. Μελέτιον Ζευγῶλην τῇ 6ῃ τοῦ μηνός, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου.

Ἐνθρόνισε τῇ 23ῃ τὸν νέον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον.

Προέστη Δοξολογίας τῇ 15ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ.

Ἐπεσκέφθη τῇ 20ῇ τὸν ἄγοντα τὰ Ὀνομαστήριά του Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Βοιωτίας κ. Γεράσιμον, εὐχηθεὶς αὐτῷ τὰ δέοντα καὶ τὴν 31 τοὺς τροφίμους τοῦ ἐν Τσακῷ Ἀττικῆς Οἴκου Εὐγερίας «Οἱ Ἅγιοι Ἀναργυροί».

Παρέσχε καὶ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικήν συμπάραστασιν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἀδελφούς ἡμῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς ἀτμοσφαίρας καὶ σурρῆς εὐσεβῶν Γ.Ο.Χ. ἐκ Λαμίας καὶ Στυλίδος ἔλαβε χώραν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Πουγκακίων Φθιώτιδος. Τῆς θείας Λειτουργίας προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Αἰδес. Πρεσβυτέρων Γεωργίου καὶ Παναγιώτου. Σημειωτέον, ὅτι, οἱ ὡς

ἄνω Κληρικοὶ τυγχάνουν κατὰ σάρκα πατὴρ καὶ υἱός.

Παρακλήσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, ἐτέλεσε τὴν 20 τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τῆς ἀειμνήτου Ἀρτεμυρίας Καθβακίδου, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σεπτῇ Ἐντολῇ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ Πανασιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰάκωβος Παπαδέλης, ἐτέλεσε τὴν 18 μετὰ τοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Πουρσανίδου τὴν κηδεῖαν τοῦ Προέδρου Γ.Ο.Χ. Κατερίνης, ἀειμνήτου Μιχαήλ Οἰκονομίδου, ὅστις ἀπέφυγε τὰς διχοστασίας, καὶ καυτηρίαζε τὰς «ἀνεξαρτήτους» Ἀρχιερατικὰς ὁμάδας.

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ἐλειτούργησε τὴν 26ην καὶ 27ην ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Ἐχειροτόνησε ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τὴν 26 Διάκονον καὶ τὴν 27 Πρεσβύτερον τὸν ἐκ Ἀχλαδοχωρίου Σιδηροκάστρου εὐλαβέστατον Ἀθανάσιον Δεληγιάννην, πατέρα τριῶν τέκνων, ὃν καὶ ἐποποιήθησε ἐν τῷ Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως Ἀχλαδοχωρίου.

Ἐτέλεσε τὴν 30 τὰ θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Καλλινίκου Πατριάρχου Κων)πόλεως ἐν Ροδοπόλει Σιδηροκάστρου.

Προέστη Δοξολογίας τῇ 26 ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁμίλησε τὴν 27 τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ μετὰ ἔξημα «Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ», καὶ τὴν 30 ἐν τῇ αἰθούσῃ Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τοῦ Συλλόγου «Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ» Σερρών.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατ' αὐτὰς ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Πανασιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Βικέντιος Μαλαματένιος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως κ. Δαβάκην καὶ τοὺς Ὑφυπουργοὺς Οἰκονομικῶν κ. Μποκοβὸν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κοντογιαννόπουλον, δι' ὑποθέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ ἐτελέσθη ἐπίσημος Δοξολογία ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Ἀστορίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῆς Ἀστορίας, ἐνῷ πληθὺ λαὸς κατέκλυσαν τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 20—10)2—11 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὡμίλησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς μετὰ θέμα τὸ Ἱστορικὸν ΟΧΙ.

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ ΚΥΚΛΑΔΙΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη Παπικὴ ἡμερησία «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» εἰς σχόλιόν της (21.10.80) διαμαρτύρεται, διότι τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας δὲν ἐνδίδει εἰς τὴν «ἀπαίτηση» τῶν Κυκλαδιτῶν Παπικῶν, ὅπως διορισθοῦν Παπικοὶ Θεολόγοι εἰς Ἑλληνικὰ Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς Πρωτεύουσας τῶν Κυκλάδων. Ἰδοὺ, λοιπόν, εἰς ποῖον σημεῖον ἔφθασαν οἱ Παπικοὶ διὰ τῆς ἐπιδεικνυμένης ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν «ἀγάπης». Διατί, ἐφ' ὅσον οἱ Νεοημερολογῖται συμπερατεύχονται μετ' αὐτῶν, ἀναγνωρίζουσι αὐτοῖς τὴν ιδιότητα τοῦ Κληρικοῦ, ἀποκαλοῦσιν αὐτοὺς «ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ», καὶ τὴν παρασυναγωγὴν τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», διατί νὰ μὴν ἔχουν τοιαύτας ἀξιώσεις; Ἀλλὰ θὰ ἠθέλαμε μίαν ἀπάντησιν ἐκ μέρους τῶν Παπικῶν εἰς τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Θὰ ἡνείχοντο Ὁρθόδοξον Ἑλληνα Θεολόγον Καθηγητὴν εἰς Γυμνάσιον τῆς Ἑσπερίας, ἐνθα ἐφοίτουσιν Ὁρθόδοξοι Ἑλληνοπαῖδες, νὰ διδάσκη αὐτοῖς ἀκραικὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν;

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κ. Νικόδημος Γαλιπασῆτος εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ», καταγγέλει τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀναγνώρισιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα, καὶ χαρακτηρίζει τοὺς Παπικοὺς, ὡς «λύκους ὑπὸ δорάν προβάτου». Ὁρθῶς ἐπραξεν ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τί ἐπραξεν ὅμως διὰ τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου ὃν ὑπηρετεῖ; Ὑπεραμύνθη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως; Διεμαρτυρήθη διὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴν ὁμολογίαν τοῦ Πάπα Ἀλεξανδρείας Νικολάου τοῦ ΣΤ', ἥτις τυγχάνει ισόκυρος μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἀθηνᾶγορου; Ὑψωσε μὴπως φωνὴν διαμαρτυρίας, ὅτε, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης του ἀπεφάσισε τὴν ἀποβολὴν τοῦ ράσου; Καυτηρίασε μὴπως τὰς συμπερσευχάς, αἵτινες καθ' ἑκάστον ἔτος λαμβάνουσι χώραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου; Ἀς ἀγωνισθῇ ὁ Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως πρῶτον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἣν διακονεῖ, καὶ ἀκολούθως ὡς στραφῇ πρὸς ἕτερον κατεύθυνσιν.

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ

Ὁρθῶς ἐπραξεν ὁ Νεοημερολογίτης Μητροπολίτης Δρυνουπόλεως Σεβαστιανός, αἰτῶν δι'

ἐγγράφου τοῦ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀνήκει. Σωστὰ ἅπαντα τὰ ἀναφερόμενα θέματα. Ἐλησμόνησεν ὅμως τὸ σπουδαιότερον. Ἦτοι τὸ Ἑορτολογικὸν Σχίσμα, ὅπερ ὑπῆρξεν αἷτιον πάντων τῶν δεινῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Συνεπῶς ἐξεταιστέον οὐχὶ τὸ αἰτιατὸν (αὐτόματον διαζύγιον, Κονκορδάτον, «Διάλογος» Ρόδου κλπ.), ἀλλὰ τὸ αἷτιον.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ προμνημονευθεὶς Μητροπολίτης εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν του ἐκφράζει τὸν φόβον μήπως ὅλως αἰφνιδίως πρῶϊαν τινὰ πληροφορηθῇ, ὅτι ἡ Ἑνωσις μετὰ τῶν Λατίνων ἐγένετο. Ἐάν ὅμως ἀναγνώσῃ τὸ φυλλάδιον τοῦ ἐν Ἑλλάδι Παπικοῦ «κληρικοῦ» Δημητρίου Σαλάχα «ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΡΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΕΛΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», θὰ παρατηρήσῃ τὰ ἐξῆς: «Ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώρισις τοῦ μυστηριακοῦ καὶ ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἰδίας ἐκάστης κανονικῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τοῦ ἰδίου Ποιμνίου ὡδήγησαν ἀσφαλῶς αὐτὰς εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὡς «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» (σελ. 16). Συνεπῶς διατί φοβεῖται ὁ Νεοημερολογίτης Ἀρχιερεὺς; Αἱ δύο «ἐκκλησίαι» ἀνεγνώρισαν ἑαυτὰς «ἀδελφάς». Εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μυστηριακοῦ ἐπιπέδου, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Παπικοί. Οἱ Νεοημερολογῖται ἀναγνωρίζουσι τὸν Πάπαν ὡς PRIMUS INTER PARES. Εἶναι λοιπὸν ἡνωμένοι ἢ οὐ;

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν εἰς Πάτρας ἐπανακομιδὴν τοῦ Σταυροῦ ἐφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας, ὁ Καρδινάλιος Μασσαλίας ROGER ET-CHEGARAY εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Αἱ δύο Ἐκκλησίαι μας συναντῶνται εἰς τὴν ταυτότητα τῆς ἀποστολικῆς ἱεραρχίας, τῆς μυστηριακῆς ζωῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῆς πρώτης χιλιετηρίδος μετὰ τὰς τριαδολογικὰς καὶ Χριστολογικὰς συνόδους της». Ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι, πᾶς ἐκπίπτων τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος Κληρικὸς σπερεῖται τῆς ἱερατικῆς ιδιότητος. Ὡσαύτως γνωρίζομεν, ὅτι ἡ Παπικὴ «Ἐκκλησία» δὲν κινεῖται ἐντὸς «τῆς μυστηριακῆς ζωῆς καὶ τῆς παραδόσεως» τῆς Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τέλει δέ, οἱ Λατῖνοι δὲν ἀπέπτυσαν εἰσέτι τὰ βλάσφημα δόγματα (FILIO-

QUE, PUGNATORIUM κλπ.). Συνεπώς εἰς ποῖον σημεῖον συναντῶνται αἱ «Ἐκκλησίαι»; Πιθανῶς εἰς τὸ κοινὸν σημεῖον τῆς περιφρονήσεως ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Θεοφόρων Πατέρων.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΡΑΣΟΝ

Ἐσχάτως ἠκούσθησαν κοσμοί τινες, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ρασοῦ, τοῦλάχιστον διὰ τοὺς ἐγγάμους Κληρικούς. Ὁ ἀπίθανος Ἀρχιερεὺς, ὅστις ἐξηρεύετο τοιαῦτα ῥήματα ἀπὸ τηλεοράσεως, πῶς ἀντιμετωπίσθη ὑπὸ τῆς Νεοημερολογητικῆς Ἐκκλησίας; Σιγὴ ἐπικρατεῖ. Ἡμεῖς πάντως συνιστῶμεν εἰς τὸν ρασομάχον Νεοημερολογίτην Ἀρχιερεῖα νὰ μελετήσῃ δύο πονηράτια. Τὸ ἐν τοῦ Πρεσβυτέρου Νικολάου Μπουγᾶ, Οἰκονόμου τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Η ΠΕΡΙΒΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ», Κáιρον 1928, ὡς καὶ τὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηναγόρου τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων καὶ Παραμυθίας «ΤΟ ΡΑΣΟΝ ΚΑΙ Ο "ΠΑΝΤΑΙΟΣ"», Ἀθῆναι 1935. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τούτων πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἀντιληφθῇ τὸ σφαλερὸν τῶν θέσεών του.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΘΑΡΡΟΣ

Ὁ Μητροπολίτης Πέτρας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων κ. Γερμανὸς εἰς δῆλωσίν του κατὰ τὸν «διάλογον» τῆς Ρόδου, κατεφέρθη κατὰ τῆς Οὐνίας. Τὸ θέμα ὅμως δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Οἱ ἰθὺνόντες τοῦ ἐν λόγῳ Πρεσβυγενοῦς Πατριαρχείου πρέπει νὰ προβοῦν εἰς ἀναλόγους δηλώσεις καὶ κατὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως, ἥτις, ἀντὶ τῆς ἐπαναφοράς ἀπάντων τῶν αἵρετικῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀπομακρύνει τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν αἰωνίαν Ἀλήθειαν, τὸν Κύριον. Χρειάζεται, λοιπόν, περισσότερον θάρρος καὶ δύναμις ψυχικὴ.

Ἀνταποκρίσεις ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ἐλληνόφωνος ἐφημερίς «ΠΡΩΤΊΝΗ» τῆς Νέας Ὑόρκης, εἰς τὸ φύλλον τῆς 2ας Ὀκτωβρίου ἐ.ε. (σελὶς 5) γράφει:

«ΝΑ ΤΕΘΕΙ Σ' ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΑΣ»

Ζήτησε ὁ Μητροπολίτης τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Παῖσιος στὴν προχθεσινὴ συνέντευξη Τύπου.

Δριμύ κατηγορῶ, ἐναντίον ὅλων αὐτῶν ποὺ μεθοδεύουν τὸν ἐμπαιγμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν

Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐξαπέλυσε στὴν συνέντευξη Τύπου τῆς Τρίτης ὁ Μητροπολίτης κ. Παῖσιος.

Στὸ κατηγορῶ τοῦ αὐτοῦ, ποὺ διακρινόταν καὶ ἀπὸ μιὰ ἐντονὴ πικρία, ὁ κ. Παῖσιος ζήτησε τὴν συμπαράστασιν τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ Τύπου, «ὁ ὁποῖος, ὅπως τόνισε, ἔχει ἱερὰ ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἀδικημένους καὶ καταδιωκόμενους».

Τὴν συέντευξιν Τύπου, στὴν ὁποία παραβρέθηκαν ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης τῆς Ὁμογένειας, διοργάνωσε ἡ Μητρόπολις τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαισημερολογίτες) μετὰ ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀποκάλυψιν τῆς «Π» γιὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησεως νὰ νομιμοποιηθοῦν τὰ μυστήριά τους καὶ νὰ καταχωροῦνται στὰ ληξιαρχικὰ ἀρχεῖα τῆς Ἑλλάδος.

«ΔΕΝ ΕΙΜΕΘΑ ΑΥΤΕΠΑΓΓΕΛΤΟΙ»

«Δὲν εἴμεθα αὐτεπάγγελτοι», τόνισε στὴ σχετικὴ ὁμιλία ποὺ ἐκφώνησε ὁ κ. Παῖσιος. «Εἴμεθα ἀπεσταλμένοι ἀπὸ μιὰ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ '24 μέχρι τὸ '55 διήλθε «διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου». Στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπηρετούσαμε πρὶν ἔλθουμε στὴν Ἀμερικὴ. Προσωπικὰ εἶμαι γέννημα καὶ θρέμα αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἰρυνικὰ λέγεται «ἐκκλησία τῶν Παλαισημερολογιτῶν», ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται «ἐκκλησία τῆς παράδοσης». Γιατὶ ἀπλουστάτα συνεχίζουμε τὴν πορεία ποὺ ἐχάραξαν οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες καὶ τὰ δάκρυα τῶν χιλιάδων μαρτύρων. Ἀπὸ τὸ 1955, καταχωροῦνται στὴν Ἑλλάδα τὰ μυστήριά μας. Ἐδῶ ὅμως ποὺ βρισκόμαστε ἀντιμετωπίζουμε τὴν καταδυνάστευσιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων μας. Ἀντιμετωπίζουμε μιὰ ὠμὴ βία. Ἀντιμετωπίζουμε μιὰ ἀντισυνταγματικὴ μεταχείριση ἐκ μέρους ἐκείνων τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος στὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε πῶς οἱ ἀρχὲς χρησιμοποιοῦν δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ. Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε πῶς στὴν Ἑλλάδα εἴμεθα κανονικοὶ καὶ δὲν εἴμεθα κανονικοὶ ἐδῶ. Ἐδῶ καὶ καιρὸ ζητήσαμε μὲ ὅλα τὰ πιστοποιητικὰ καὶ ἀπαραίτητα ἔγγραφα τὴν καταχώρησιν τῶν μυστηρίων μας στὸ ἑλληνικὸ προξενεῖο. Πολλὰς φορὲς διάφοροι μᾶς εἶπαν «νὰ κλειστοῦμε στὰ ἐκκλησίσκια μας καὶ νὰ μὴν τὰ βάζουμε μὲ τὸ «μεγάλον θηρίον». Ἐμεῖς ὅμως δὲν ξέρομε καὶ νὰ βάλωμε μὲ τὸ «μεγάλον θηρίον». Ξέρομε μόνον τὸν Σταυρὸ

Λαὸν Ἡμερολόγιον γίνεται τὸ ἀντικείμενον, εἶναι ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δὲν δέχεται τὴν παρουσία δύο Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐξ ὧν ἡ μία εἶναι DE FACTO κεχωρισμένη ἐκ τοῦ Κράτους, ἐνῶ ἡ ἑτέρα δὲν εἶναι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, τοῦτο ἐμποδίζει τὰς θρησκευτικὰς δραστηριότητας τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ, αὐτὸ καὶ μόνον, μίαν προσβολὴν διὰ τὴν «ἀπαρτίασπον ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως» τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματός του ὡς καὶ τῶν πλέον στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ὅτινα συνεπάγουν τὴν ἐλευθερίαν προσευχῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐκλογῆς του.

Σὰς γράφω ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου τοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας ταύτης τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ Ἐξαρχειακὸς Ἐπίτροπος διὰ τὴν Γαλλίαν.

Εὐχαριστῶν Ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων δι' ὅ,τι θέλετε πράξει ἵνα ἡ ἀφόρητος αὕτη προσβολὴ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας παύσῃ, εὐαιρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε, Κυρία Πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, τὴν ἐκφράσιν τῆς λίαν ὑψηλῆς μου ὑπολήψεως.

Πρωτοερεὺς MICHEL PHILLIPPE LAROCHE

Ἐξαρχειακὸς Ἐπίτροπος διὰ τὴν Γαλλίαν

ΣΗΜ. «Φ.Ο.»: Παρόμοιαι ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Κων. Καραμανλὴν καὶ ἑτέρους πολιτικούς ἡγέτας τῆς Εὐρώπης.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ. ΑΙΓΙΝΗΣ

ΠΑΪΣΙΟΣ

Ἀθῆναι τῇ 10/9/1930 Π.Ο.Ε.

Πρὸς

Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα

Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν

Κύριον Κύριον Αὐξέντιον

Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου

Ἐνταῦθα

Μακαριώτατε Ἄγιε Πρόεδρε,

Διὰ τοῦ παρόντος Γράμματός μου ἐξαίτουμαι τὴν συγγνώμην Σας, δι' ὅσα ἐδημοσίευσα εἰς ἐκδοθὲν προσφάτως φυλλάδιόν μου, ἄνευ ἐνημερώσεώς Σας, ὡς καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου.

† Ὁ Αἰγίνης ΠΑΪΣΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

† Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης

Ἀρχιμ. Μελέτιος Ζευγώλης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἑτησίως

B) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως

Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΙΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

ΝΕΟΝ ΦΡΟΥΤΟΝ ΟΛΕΘΡΟΥ!!!

Δὲν ἀρκοῦσαν ὅσα κακὰ μαστίζουν τὴν νεολαίαν τῆς ἐποχῆς μας μὲ διαφόρους ἐξωφρενισμούς καὶ ἀλλοπροσαλισμούς ἤλθε καὶ τό... φρούτο Ἰνδοϊσμοῦ, τὸ ΓΚΟΥΡΟΥ, ὁ ὁποῖος μὲ δόλωμα τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ εὐτυχίαν, παρασύρει, ἰδίως νέους ἀνθρώπους μὲ ἀστάθειαν χαρακτῆρος καὶ ἀνερματίστους, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο καπαντοῦν ψυχικὰ ράκη καὶ ἀφανίζονται. Νομικῶς ἡ λειτουργία τῶν διαφόρων σχολῶν «Γκουρού» σπὴν Πατρίδα μας — καὶ τί δὲν λειτουργεῖ μὲ νομικὴ ἄδεια — καλύπτεται μὲ τὸ προσωπείον τῆς φιλάνθρωπίας καὶ ἄλλων παρεμφερῶν σωματείων, ἐνῶ ἐντὸς ὑποκρύπτεται ὁ ὀλεθρος καὶ ἀφανισμός! Πόσῃν προσοχὴν χρειάζεται ὁ νέος μας καὶ κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ νέου αὐτοῦ κακοῦ;